

סיפורים לשולחן שבת עם כבוד הרב עזרא עזרם שליט"א

הפרשות בחומש דברים:

-דברים	-כי-תצא
-ואתחנן	-כי-תבוא
-עקב	-ניצבים
-ראה	-וילך
-שופטים	-האזינו

פרשת ואתחנן תשפ"ה

שבת נחמו תשפ"ה

אין לקרוא בשעת התפילה | טעון גניזה

ואתחנן

(מעשה שהיה)

מתי יבוא משיח?

1

בהיסטוריה היהודית מצויים סיפורים רבים על אנשים שזכו להיפגש עם אליהו בשל מעשיהם הטובים. מפגש שכזה מתואר בתלמוד:

רבי יהושע בן לוי, אמורא ארץ ישראלי שהשתייך לדור הראשון של מחברי התלמוד, פגש פעם את אליהו הנביא בפתח מערת רבי שמעון בר יוחאי. "אמור לי, בבקשה ממך" פנה האמורא אל אליהו. "מתי יבוא משיח בן דוד ויביא עמו את הגאולה המיוחלת?"

"גש לשאול אותו בעצמך" השיב לו אליהו הנביא.

- "היכן אוכל לפגוש אותו?"

- "הוא יושב בפתח העיר, במקום בו יושבים הפצועים והחולים.

גם הוא סובל מחלאים ונגעים כמו שנאמר עליו בפסוק: "והוא מחולל מפשעינו... חוליינו הוא נשא".

"אתן לך סימן כיצד תוכל לזהותו: כל שאר החולים מסירים את כל תחבושותיהם, מקנחים את פצעייהם ולאחר מכן שבים וחובשים אותם. אך המשיח מסיר רק תחבושת אחת בכל פעם. כך, כשתגיע ההוראה מלמעלה לצאת ולגאול את עם ישראל לא יהיה עליו להתמהמה ולו רגע מיותר אחד".

רבי יהושע בן לוי מיהר לשער העיר כדי לעקוב אחרי הפצועים החובשים את תחבושותיהם. חיש מהר הוא גילה את המלך המשיח ומיהר לשאלו: "אימתי קאתי מר?" – מתי יבוא אדוני? "היום" השיב המשיח ללא היסוס.

שש ושמונה שב רבי יהושע בן לוי לביתו. הלא היום יבוא המשיח ועמו הגאולה המיוחלת! אך כשהלילה פרש את כנפיו על הארץ ולא נראה כל זכר למשיח, מיהר רבי יהושע לאלוהי הנביא בתלונה: "המשיח שיקר לי! הוא אמר שיבוא היום, ולא הגיע!"

"לא הבנת את כוונת המשיח" הסביר לו אליהו בניחותא. "המשיח ציטט לך את לשון הכתוב:

"היום – אם בקולו תשמעו". (מעובד על-פי התלמוד)(חב"ד).

יהי רצון שנזכה בעזרת ה' לגאולה השלמה במהרה בימינו ברחמים, אמן כן יהי רצון.

היה היו שני אחים ולהם חווה משותפת. במשך שנים רבות הם עיבדו את החווה ביחד, באחוזה וברעות. הגיע היום, שבו אחד מהם נשא אישה ולכן חילקו ביניהם את החווה. האח הנשוי בנה לעצמו בית חדש ועבר לגור שם עם אשתו, בעוד שהאח הרווק המשיך לחיות לבדו בבית החווה הישן. שני האחים המשיכו לעבד את שדותיהם המבורכים וקצרו רוחים. חלפו השנים, לאח הנשוי נולדו בינתיים עשרה ילדים, בעוד שהאח השני לא מצא עדיין את בת זוגו – הוא נשאר בודד. באחד הלילות חשב לעצמו האח הרווק: "יש לי שדה גדול ומבורך, הפרנסה מצויה אצלי בשפע ובכל זה אני משתמש רק לעצמי. גם לאח שלי יש שדה גדול ומבורך, אבל הוא צריך להאכיל שנים עשר פיות! וממחשבה למעשה – באמצע הלילה הוא קם ממיטתו, יצא מהבית אל הגורן, אסף בידיו מספר אלומות של חיטה, טיפס במעלה הגבעה שהפרידה בין בתי האחים והניח אותן יחד עם אלומותיו של האח הנשוי. והנה, באחד הלילות חשב לעצמו האח הנשוי: "כמה חבל. לי יש עשרה ילדים ואישה נפלאה – החיים שלי מלאים ומאושרים, בעוד שאחי המסכן בודד כל כך. כל מה שיש לו בחיים זו החיטה שלו..." וכך, באמצע הלילה הוא קם ממיטתו, יצא אל הגורן, אסף לחיקו מספר אלומות חיטה, טיפס במעלה הגבעה וצרף אותן לאלומותיו של אחיו. מידי לילה פסעו האחים הלך ושוב. מידי לילה טיפס כל אחד מהם על הגבעה, חצה את גבול השדות והוסיף חיטה לגורן של אחיו ומידי בוקר היה תוהה כל אחד מהם, איך זה שערמת החיטה בגורן מתברכת ונראה כאילו אינה מצטמצמת כלל...? באחד הלילות, בעודם מטפסים להביא את אלומותיהם זה לזה, נפגשו שני האחים בפסגת הגבעה. הם הבינו מיד מה קרה, נפלו זה לזרועותיו של זה, בכו, התחבקו והתנשקו. מאוחר יותר נבנה על גבעה זו בית המקדש.

"בגלל שנאת חינוך נחרב בית המקדש, ובזכות אהבת חינוך ישוב ויבנה".

יהי רצון שניזכה בעזרת ה' לגאולה השלמה במהרה בימינו ברחמים, אמן כן יהי רצון.

כבר מנעוריו נודע הגאון הצדיק רבי משה טייטלבוים, יליד פשמישל שבגליציה, כעילוי עצום בתורה. הוא זכה להערכת גדולי דורו, וכוונה 'בעל ראש הברזל'. בהיותו בן שבע-עשרה כבר הרבין תורה לתלמידים רבים ועמד בקשרי שאלות-ותשובות עם גאוני-תורה ידועי-שם. פעם אחת הגיע ללובלין, ועל-פי הוראת 'החווה' נתכבד לדרוש בבית-הכנסת הגדול, על-אף שלא נמנה אז עם קהילות החסידים. המונים נהרו לבית-הכנסת, והדרשה שנשא הפליאה בעמקו את כל השומעים. במשך הזמן נהפך לחסידו המובהק של 'החווה'. לימים כיהן כרבה של שינובה, ולאחר מכן התיישב על כס הרבנות באוהל שבהונגריה. ברבנות זו שימש למעלה משלושים שנה. הוא הקים שם ישיבה גדולה ומצליחה, והיה מנהיגם של אלפי חסידים. מסופר, כי כשחלה בנו של ה'חתם סופר', שמואל-בנימין, שלח האב הגדול בקשה אל רבי משה לברך את בנו ברפואה שלמה. רבי משה נודע בכוח קדושתו, ואפילו הגויים הכירו בכך ושיחרו לפתחו, לשאול בעצתו. אך אולי יותר מכול התפרסם שמו כמי שכל ימיו התאבל מרה על חורבן בית-המקדש והשתוקק בכל נפשו ומאורו לבוא הגאולה. הוא לא חדל מלבטא זאת בדיבורים ובמעשים, עד שבקרוב בני דורו רווחה האמירה כי "נשמת ירמיהו הנביא נתגלגלה בו". בין השאר נוהג היה להניח את בגדי השבת שלו בהישג-יד, כדי שברגע שבו יישמע קול שופרו של המשיח, לא ייאלץ להשתהות ולו רגע אחד מיותר. יום אחד התקבלה בביתו של רבי משה הידיעה על בוא הצפוי של חתנו האהוב, רבי אריה-לייב ליפשיץ, רבה של וישיניץ ובעל שו"ת 'אריה דבי עילאה'. השמועה ריגשה את כל בני הבית, והחלו בהכנות לקבלת פני האורח. גם רבי משה עצמו שמח מאוד לקראת בוא חתנו, שכן בכל ביקור כזה היו השניים – החותן והחתן – שוחים שעות ארוכות בים התלמוד ומתנצחים זה עם זה בהלכה. בשעה היעודה, שבה היה אמור רבי אריה-לייב להגיע, המתינו לו בני המשפחה בפתח הבית, כדי לקבלו כהלכה. אך זה בושש לבוא. הדקות נקפו וכבר נהפכו לשעות, ומרכבתו של האורח טרם נראתה באופק. דאגה קלה לשלומה התגנבה ללב בני הבית, וכדרך העולם החלו מיד להעלות השערות באשר לסיבת העיכוב: "אפשר שלא הבנו את מכתבו כהלכה, ולא התכוון כלל להגיע היום אלא ביום אחר?", הציע פלוני. "שמא חלה חלילה?", ניסה אחר. "אולי אירעה תקלה כלשהי והדרך התארכה מעבר למתוכנן!", הציע שלישי. "דומה כי אין הוא מעריך אל-נכון כמה אנו מצפים ודרוכים לקראתו, ועל-כן התיר לעצמו להתמהמה", הפטיר רביעי. וכן הלאה. כל אותה שעה ישב רבי משה בחדרו והתעמק בתלמודו. עלו בני המשפחה לעליית-הגג והשקיפו מבעד לחלון לעבר הרחוב המוביל לשערי אוהל. נראה היה כאילו מתחרים הם ביניהם מי יהיה הראשון שיבחין באורח ויזכה לרוץ ולבשר על כך לרבי משה. והנה, בעוד הללו עומדים ומאמצים את עיניהם, נראתה מרחוק נקודה קטנה שמרגע לרגע התקרבה וגדלה. "רבי!", התפרץ לפתע המשמש הנרגש לחדרו של רבי משה. "הוא הגיע!", קרא ומיד חזר למקום התצפית בעליית-הגג. לא חלפה דקה וכבר נראה רבי משה יוצא במהירות מביתו, לבוש בבגדי השבת הבוהקים שלו; פניו נוהרות, רגליו כמו מרחפות באוויר, וכל-כולו אפוף התרגשות עצומה. זה היה מפתיע למדי, בהתחשב בעובדה שרבי משה ניצל את עיתותיו עד תום וכל דקה מזמנו הייתה יקרה לו מפז. אך עיניהם של בני הבית היו נעוצות במרכבה הקרבה ובאה, ואיש מהם לא נתן את דעתו וליבו באותה שעה למעשיו של רבי משה. לו עשו כן היו מן-הסתם מגלים כי מבטיו של רבי משה נשואים הרחק-הרחק, אל מעבר לאופק. הוא הטא את אוזניו וחייד את חושי בניסיון לשמוע את פעמי הגואל. מה רבה הייתה תדהמתו של רבי משה כשלפתע נעצרה לידו מרכבה ומתוכה ירד חתנו, חתנו בלבד... מה גדולה הייתה אכזבתו בהבינו כי טעה בפירוש בשורת המשמש. רבי משה התקשה להכיל את עוצמת הצער והאכזבה ונפל ארצה מתעלף. קריאות השמחה והצהלה שהקיפו את האורח נגדעו בבת-אחת, ובני הבית החרדים מיהרו להושיט עזרה לרבי משה. לאחר סדרה של פעולות נמרצות עוררוהו מעלפונו והכרתו המלאה שבה אליו. רבי משה נראה חלש מאוד ופניו היו חיוורות כסיד. "אוי! הוא לא הגיע... עדיין לא", מלמל ונאנח. ולא היה איש מהנוכחים שלא הבין בדיוק מי "לא הגיע". (חב"ד).

שב הצדיק רבי מענדל מוויז'ניץ בחברת חסידיו וסיפר את הסיפור הזה: לפני שנים חי עשיר גדול, שלא נהג זהירות מספקת בכספו, ומדי פעם שלח את ידיו בעסקים נטולי בסיס. אט-אט קטן עושרו עד שירד והידרדר ונעשה עני ואביון. לפרנסת משפחתו נאלץ ליטול הלוואות, אך להחזירן לא היה באפשרותו. בוקר וערב התדפקו הנושים על דלת ביתו, ומצבו היה בכי-רע. מכיוון שרגיל היה כל ימיו לנסוע אל הצדיק רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב, החליט גם הפעם לנסוע אליו כדי לתנות לפניו את צרתו ולבקש את ברכתו. הקשיב הצדיק בתשומת-לב לסיפור העצוב, ולמשך דקות אחדות שקע בהרהורים. לבסוף הרים את ראשו, הביט ביהודי העומד מולו ואמר: "לדעתי, כדאי שתקנה לעצמך שטר הגרלה, ובעזרת ה' מכאן תבוא הישועה". נשא העני מבט אומלל אל הצדיק ואמר: "יודע אני בבטחה כי ברכתו של הרבי תקיים, אך אני יודע מתי אזכה לכך, ושמן יארך הדבר זמן-מה. עד אז יוסיפו הנוגשים להציק לי ולרדוף אותי. נוסף על כך, בת ישי לי שכבר הגיעה לפרקה וצריך אני להשיאה!". חיוך קל עלה על שפתיו של רבי לוי-יצחק. "לך לדרכך והקב"ה יעזור לך גם קודם", סתם ולא פירש. עם צאתו מבית רבי לוי-יצחק, מיהר העני לרכוש כרטיס הגרלה וטמנו היטב בכיסו. בדרכו חזרה לביתו נטה לעת ערב ללון באחת האכסניות שבדרך. באותה אכסניה לן באותו לילה גם פריץ נכבד ובעל נכסים לרוב. באמצע הלילה חלם הפריץ חלום. בחלומו נאמר לו, כי עמו באכסניה ישן אורח יהודי ובכיסו שטר הגרלה שעתיד לזכות בזכייה הגדולה. "אם תחליף את שטרך בשטרו של היהודי, תיפול הזכייה הגדולה בחלקך", שמע הפריץ קול בחלום. התעורר הפריץ משנתו ונוכח כי אך חלום חלם. התהפך על צידו השני ושקע שוב בתרדמה. אולם החלום שב ונשנה. התעורר הפריץ שוב משנתו והבין כי אין זה חלום-שווא. מיד קרא למשרתיו וציווה עליהם לבדוק אם יש באכסניה אורח יהודי, ואם-כן – להביאו אליו מיד. כעבור כמה דקות עמד לפני הפריץ היהודי העני, טרוט עיניים ורועד מפחד, מתאמץ להבין על מה ולמה הוזעק באישון-לילה להתייצב לפני הפריץ. "האם יש בידך שטר הגרלה?", חקר הפריץ. "אכן אדוני", ענה היהודי, תמה ומפוחד. "גם בידי שטר כזה", אמר הפריץ. "הבה נחליף בינינו את השטרות ובתמורה אתן לך כמה זהובים". היהודי שזכר את הבטחת הצדיק, אור את כל אומץ ליבו וסירב. "גם אם יציע לי אדוני כסף רב, אני מוכן להמיר את השטר שבידי בשטר אחר", אמר. ניסה הפריץ להעלות את המחיר, והגיע עד אלף זהובים, אך היהודי עומד בסירובו. כעס הפריץ ובחמת זעמו ציווה על משרתיו להוציא את השטר בכוח מידי היהודי. עשו המשרתים כמצוות אדונם והוציאו את השטר מידי היהודי. הפריץ הגולן ביקש להוכיח את "יושרו"; נתן ליהודי את שטר ההגרלה שלו וכן אלף זהובים, כפי שהציע קודם לכן. "מילה היא מילה", אמר הפריץ וחייך בלגלוג. שבור ומדוכא חזר החסיד לחדרו, כשבידו שטר ההגרלה של הפריץ ואלף זהובים. הוא ידע כי כי בהילקח ממנו הכרטיס שרכש במצוות רבו, הפסיד את סכום הזכייה העצום של הפרס הגדול בהגרלה. אף-על-פי-כן ניסה להתאושש ולנחם את עצמו. "גם זו לטובה", חשב, "לפחות אוכל לפרוע מקצת חובותיי ואף לחתן את בתי בהרחבה". לא ארכו הימים ושטר ההגרלה שנתן הפריץ ליהודי הוא שזכה בזכייה הגדולה. עם היוודע הדבר, מיהר העני המתעשר לנסוע לבית הצדיק כדי לספר לו על כך וכדי להודות לו על הברכה שהתקיימה, בדרך-לא-צפויה. חייך רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב ואמר בשמחה: "ראיתי כי מזלך הושפל עד עפר ולא הייתה לי ברירה אלא לשלוח את 'בעל החלומות' שידבר על לב הפריץ, להחליף עמך את שטרו, שכן ראיתי כי שטרו יזכה ולא שלך. ואלף זהובים שהעני לך נוסף על כך, הם משום שביקשת כסף מיד כדי שתוכל להשיא את בתך. לכן נושעת תחילה בישועה קטנה, ולאחר מכן הגיעה הישועה הגדולה". באותה שעה הבין היהודי את שרמו לו הצדיק בטרם לכתו בפעם הקודמת - "הקב"ה יעזור לך גם קודם". חזר היהודי לביתו ונעשה גביר גדול, יותר מכפי שהיה קודם שירד מנכסיו. חלק נכבד מכסף הזכייה הקדיש למעשי צדקה וחסד ומעתה נזהר לשמור על כספו ולא לבזבזו בעסקים מפוקפקים. כשסיים הצדיק רבי מענדל מוויז'ניץ לספר את סיפורו לחסידיו, הוסיף ואמר: "לזה כיוון הקב"ה באומרו ליעקב אבינו, 'כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דיברתי לך'. ולכאורה קשה, מה החידוש? וכי יעלה על הדעת כי הקב"ה ינטוש את יעקב מבלי לקיים את הבטחתו לו? ! אלא, כך הוא הפירוש: 'לא אעזבך' - גם בתקופת-הביניים שלפני קיום ההבטחה - עד אשר אם עשיתי את אשר דיברתי. גם לפני בוא הישועה הגדולה לא יעזבנו הקב"ה, ועד אז תהיה ישועה קטנה". (חב"ד).

אגלי זיעה נטפו על פניו, וגם סוסו התנהל בעצלתיים. זה היה יום שישי קיצי, ודוד אסטנג'לוביץ' היה בדרכו לשוב לעירו צחינוואלי שבגאורגיה, לעשות את השבת עם בני משפחתו. דוד התפרנס ממסחר זעיר בכפרי הסביבה. בכל יום ראשון היה יוצא לעסקיו אל מחוץ לעיר ושב אליה ביום שישי. את סחורתו היה מעמיס על גב סוסו הנאמן, והוא היה פוסע לצידו מכפר לכפר ומיישוב ליישוב. באותו יום שישי התארכה דרכו. תקלות לא צפויות עיכבו אותו שוב ושוב. בדרך כלל השתדל לחזור לביתו קודם חצות היום. הפעם כשהשמש עמדה באמצע השמים עדיין היה במרחק רב מן העיר. הוא ניסה להחיש את צעדיו ולהמריץ את סוסו, אך עדיין דרך ארוכה הייתה לפניו יהודי צחינוואלי קבעו להם מנהג – להקדים את קבלת השבת בחודשי הקיץ שעתיים קודם שקיעת החמה. בעוד השמש מאירה במלוא עוזו התכנסו יהודי העיר בבית הכנסת, התפללו מנחה ואחריה קבלת שבת וערבית. בביתם היו קוראים שנית קריאת שמע של ערבית אחרי שהערב היה יורד. דוד הבין שלא יספיק להגיע לעיר מבעוד מועד. צער רב מילא אותו מן המחשבה שבעודו משתרך בעקבות סוסו בדרך אל העיר כבר מתכנסים חבריו בבית הכנסת ומקבלים את השבת. כשהגיע סוף-סוף העירה ועבר ליד בית הכנסת נתמלא בוש. בדיוק אז נסתיימה התפילה והמתפללים החלו לצאת מבית הכנסת, לבושים בגדי שבת, בדרכם לבתיהם, מברכים איש את רעהו בברכת 'פְּדִיָאֵי שְׁבִיתִי' (= 'שבת שלום'). "מה עשיתי!", ייסר דוד את עצמו. "הכול כבר קיבלו את שבת המלכה, התפללו ערבית, ואני מתהלך כאן עם סוסי ועם סחורתי. אמנם לא רכבתי על הסוס, אלא חפצתי בלבד מועמסים עליו, אך איזו צורה יש לשבת שלי, בשעה שכל חבריי כבר קיבלו את השבת!". בנפש שבורה ועגומה הגיע לביתו ומיהר להחליף את בגדיו ולהתפלל ביחידות קבלת שבת וערבית. בלילה התקשה להירדם. אף-על-פי שגופו היה עייף ומותש מתלאות הדרך הארוכה ומשבוע מפרך, לא הצליח לתת תנומה לעיניו. כליותיו ייסרוהו על שפגע בקדושתה של השבת. למחרת בבוקר בא דוד לבית הכנסת והמתין עד תום תפילת שחרית. שליח הציבור היה רבי אברהם הלוי חוואלס, רב העיר. אף שמוצאו היה ממדינות אשכנז, הגה את מילות התפילה בקול רם, כמנהג יהודי גאורגיה. כשהוציאו את ספר התורה מן ההיכל קם דוד ממקומו ועלה אל הבימה. כל העיניים נישאו אליו. "רבנו", פנה אל הרב, "מבקש אני לשאת דברים קצרים לפני הציבור". הרב המופתע נענה. דוד הסב את פניו לעבר הקהל. "מורי ורבותיי", אמר בקול רועד. "משביע אני אתכם בקדושת ספר התורה, שתשמעו לדבריי". הס הושלך בבית הכנסת. דוד נשם

עמוקות ועצם את עיניו. "קהילה קדושה ונכבדה! אחיי היקרים!", פתח ואמר. "ודאי ראיתם כי איחורתי אתמול להיכנס לעיר, ובאתי עם סוסי וסחורתי אחרי תפילת ערבית. יודע אני שאין כאן חילול שבת מעיקר הדין, אך מאחר שבני עירי קיבלו עליהם את השבת והתפללו תפילת ערבית, בשעה שאני באתי העירה בבגדי חול ועם סוסי וסחורתי, אני מקבל עליי דין של מחלל שבת. "בקשתי אליכם: אחרי תפילת מוסף אשכב על הרצפה בפתח בית הכנסת, ואני מבקש כי כל אחד ואחד מן המתפללים היוצאים החוצה ידרוך על גופי ברגליו הימנית. יהי רצון שייחשב לי הדבר כאילו קיבלתי עונש סקילה על חילול השבת! "מבקש אני שאיש לא יחמול על כבודי, אלא תמלאו את בקשתי, והנני משביע אתכם בספר התורה שכך תעשו". דוד סיים את דבריו, וירד נסער מן הבימה. דממה שררה בבית הכנסת. איש לא דיבר. הכול היו שרויים בהלם מהדברים המטלטלים. התפילה הסתיימה. אחרי תפילת מוסף נשכב דוד על הארץ, וכל המתפללים מילאו את בקשתו ודרכו ברגלם הימנית על גופו. למראה הדברים פרץ רבי אברהם חוואלס בבכי, נשא את עיניו השמימה וקרא: "ריבונו של עולם! ראה את בניך היקרים, כיצד הם מוסרים את נפשם על קדושת השבת! הלא אדם זה לא חילל את השבת, שכן חזר לעיר בעוד היום גדול והשמש ברקיע. הוא אף לא טלטל את חפציו ולא רכב על סוסו, אלא צעד ברגליו. ובכל זאת קיבל עליו מעין עונש סקילה, כאילו חילל שבת בפרהסיא. "דוד אסטנג'לוביץ!", התחזק קולו של רבי אברהם חוואלס, "יהי רצון שיהא חלקי עמך בעולם הבא!". (על-פי 'האות והמופת') (חב"ד).

לכבוד יום ט"ו באב שמתקיים השנה - היום - יום שבת - שבת פרשת ואתחנן - שבת נחמו - ט"ו באב תשפ"ה

נביא להלן את הסיפור הבא:

מסופר על הבעל שם טוב הקדוש – רבי ישראל בן אליעזר, שיום אחד גילו לו מן השמים שיש יהודי צדיק שעובד את השם יותר ממנו, ואם ירצה יוכל לפגוש אותו ולהיווכח במו עיניו. סיפר הבעל שם טוב את הסוד שגילו לו משמים לתלמידיו, והזמין להכיר את הצדיק. התלמידים נדהמו, ולא האמינו למשמע אוזניהם... אולם הבעל שם טוב ביקש מהם להצטרף אליו כדי לחזות במו עיניהם את הנהגותיו של הצדיק. לשם כך ביקש הבעל שם טוב מתלמידיו לבוא עמו אל היער, ולהתחבא מאחורי עצים, בהסבירו להם ששם עומד הצדיק להתגלות אליהם. נכנסו התלמידים לתוך היער הסתתרו מאחורי העצים מתוך ציפה לפגוש איזה צדיק גדול. שיערו בנפשם שאולי יזכו לראות את משה רבנו רבן של נביאים, או אולי דוד המלך נעים זמירות ישראל... בעודם מתרגשים ממה שהם עתידים לגלות, עבר לפנייהם נער כפרי ההולך לדרוכו לרעות את צאנו... אולם איש מהם לא שת לבו לנער הזה... לתדהמתם החל הנער כורע על ברכיו וקרא בקול גדול: ריבונו של עולם! אני כל כך אוהב אותך! רק אתה יודע עד כמה אני אוהב אותך! אבל מה אעשה ואינני יודע מה לעשות! להתפלל – אינני יודע! לקרוא אינני יודע! ללמוד תורה אינני יודע! אבל מה? יש דבר אחד שיודע אני לעשות! אני יודע לחלל בחליל, אז זה מה שאעשה! לקח הנער את חלילו והחל לחלל בכל כוחו לכבוד הקב"ה... מרוב מאמץ התעלף הנער ונפל על הרצפה. עברו דקות מספר שוב התעורר הנער ושוב קרא בקול: ריבונו של עולם! אני אוהב אותך, אני נשבע שאני אוהב אותך. מה אני יכול לעשות עבורך? אתה יודע מה? יודע אני לקפוץ ולהתגלגל! אז זאת אעשה למענך! ומיד החל הנער לקפוץ ולהתגלגל על הרצפה לכבוד השם, וגם הפעם עשה זאת עד שאפסו כוחותיו והתעלף... הביטו תלמידי הבעל שם טוב בתעלוליו של הנער, ולא הבינו למה הם מבטלים לימוד תורה ומציצים מבין העצים על מעשיו של נער שוטה. אולם הבעל שם טוב הביט על הנער כשהוא מחייך וכולו רועד, ומאיץ בתלמידיו לשתוק ולהמשיך להביט בנער. שוב התעורר הנער וזעק בקול גדול: ריבונו של עולם! אני אוהב אותך, ורוצה לתת לך מתנה, ומה אעשה וכסף אין לי? או, יש לי פרוטה שחוקה אחת! אותה רוצה אני לתת לך, תוכל לקנות בה מה שתרצה! מיד זרק הנער את הפרוטה כלפי מעלה... באותו רגע יצאה יד מן השמים ותפסה את הפרוטה. מתנתו של העני התקבלה!!! או אז הבינו התלמידים שיהודי זה ומעשיו רצויים ואהובים לפני ה'! הנער שהיה פשוט ותמים באהבתו ל-ה', נתן ל-ה' את כל אשר לו במסירות נפש וכידוע, 'רחמנא ליבא בעי' – הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב! את העבודה הפנימית והאמיתית, את אהבת ה' ויראתו הכנים והפשוטים. זהו סיפור על אמונה גדולה ומסירות מופלאה. (חב"ד).

ט"ו באב, יום חגה של השכינה הקדושה. יום של ריבוי אהבה אמיתית וטהורה בין עם ישראל לקדוש ברוך הוא.

"מִיָּס רַבִּים לֹא יִקְלּוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בִּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹזֵז בּוֹזֵז לוֹ." (שיר השירים)

אומרים חז"ל מים רבים אלו אומות העולם, ונהרות אלו שריהם ומלכיהם.

"מִיָּס רַבִּים לֹא יִקְלּוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ..."

אין ביכולתם של אומות העולם לכבות את האהבה שבין הקדוש ברוך הוא לישראל - בניו ובנותיו, שהיא אהבת עולם.

שנאמר: "אהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד" (ירמיהו לא', ב').

"אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בִּיתוֹ בְּאַהֲבָה בּוֹזֵז בּוֹזֵז לוֹ..." - אם ינתן ע"י אומות העולם כל הון מלכותם וחמדתם או ינסו להפר את אהבת הקדוש ברוך הוא וישראל, בו יבוזו לו, ולא תתקיים מחשבתם. כי האהבה שבין הקדוש ברוך הוא וישראל, הינה אהבת ניצחית, אהבת עולם.

יהי רצון שניזכה בעזרת ה' לעבוד את הקדוש ברוך הוא מאהבה ולעשות את רצונו בחשק, ברצון ובשמחה.

ונצעק כולנו.. אבא אנחנו אוהבים אותך!!!

**שבת שלום
ומבורכת!
ו-ט"ו באב שמח**

